

[Elmquist.]

ning til at nævne det. I det andet høje Ting har man drøftet, om det ikke var rimeligt, hvis der ikke kan ydes fuld Erstatning, at den Erstatning, der blev udbetalt, saa blev fordelt baade til Ejere og Pantekreditorer. Der har været fremsat store Betæneligheder over for en saadan Tanke i det andet høje Ting, bl. a. fra mit Partis Ordførers Side, og jeg forstaaer de Betæneligheder, der er fremført af Hensyn til Realkrediten, men jeg synes alligevel, at der vilde være noget utiltalende ved, hvis der kun blev udbetalt delvis Erstatning for Bygningen, at Pantekreditoren tog det hele og Ejeren slet intet fik. Det vilde ogsaa vanskeliggøre det, jeg nævnte før, nemlig Genopbygningen. Man maa naturligvis, hvis det kommer til at foreligge, i høj Grad tage Hensyn til vore Kreditinstitutioner i Betragtning, men i hvert Fald synes jeg ikke, dette Hensyn kommer til at spille nogen Rolle, hvis man indskrænker Problemet til en Fordeling mellem de almindelige Pantekreditorer og Ejeren.

Jeg indrømmer, at det er et vanskeligt Spørgsmaal, men det vilde være noget krænkende for min Retsbevidsthed, hvis de Bygningsejere, der betaler Præmierne og bærer Byrderne, skulde komme til at staa over for dette, at de overhovedet ingenting fik til Gengæld for denne Byrde, der jo, hvis Loven bliver effektiv i sin fulde Udstrækning, bliver ikke helt lille; 5 pCt. af Brandforsikringssummen i 20 Aar vil for en Bygning paa 200 000 Kr. sige 10 000 Kr. eller 1 000 Kr. aarlig, hvilket svarer til Forrentningen af en 10-aarig Prioritet paa 20 000 Kr. Jeg siger ikke noget til, at denne Byrde til fælles Gavn lægges paa de faste Ejendommers Ejere, men jeg synes, som sagt, at man ogsaa burde vende Blikket mod andre, mod Staten og mod Kreditorerne. I hvert Fald burde man overveje og drøfte, om ikke Staten burde tage en vis Part af Risikoen, hvis de Præmier, som man her skaffer til Veje, ikke slaar til.

Maa jeg saa endelig bemærke, at dette Lovforslag løser kun Spørgsmaalet om Krigsbekadigelse, for saa vidt angaar fast Ejendom. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om man ikke inden for Ministeriet — jeg ved godt, at det ikke hører ind under Indenrigsministerens Ministerium — har overvejet, om en Lovgivning ikke ogsaa var tiltrængt og mulig med Hensyn til eventuelle Katastrofer, der rammer Varelagre, Købmandslagre, Løssøre i private Hjem, Inventar, Besætning o. s. v. Jeg ved af Erfaring, at det er et Spørgsmaal,

der i høj Grad optager Befolkningen, jeg har i den senere Tid haft mange Eksempler paa, at Folk har drøftet dette Spørgsmaal, og de har henvendt sig til mig og sagt: Det er meget godt, at man søger for Bygningerne, men hvad med Købmandsforretningerne inde i Byen, hvis et Kvarter bliver ødelagt, hvis Varelagrene bliver totalt ødelagt? Tænker man ikke paa at indføre en Ordning, der kan sikre de erhvervsdrivende mod komplet økonomisk Ødelæggelse? Jeg indrømmer, at det er et vanskeligt Problem, men jeg synes, det er rigtigt at spørge Ministeren, om det ikke har været overvejet, og hvis det ikke har været overvejet i Ministeriet, vil jeg henstille, at man tager det op til Overvejelse og eventuelt lader sagkyndige se at komme til en Løsning paa dette Omraade.

Der kunde naturligvis være flere Spørgsmaal, som der var Anledning til at berøre. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslagets Bestemmelser; blot vil jeg nævne, at der er et enkelt Sted, hvor jeg ikke synes, der er fuld Klarhed, det er med Hensyn til Forsikring af kommunale Værker. Der er nævnt Gasværker, Elektricitetsværker o. s. v., men jeg er ikke helt klar over, hvorledes det forholder sig med Alderdomshjem og andre kommunale Bygninger, hvis de ikke har været forsikret hidtil, hvis Kommunen selv har baaret Risikoen, som det mig bekendt er Tilfældet nogle Steder i Landet. Maaske kan vi i Dag eller senere i Udvalget faa Oplysning herom.

Jeg skal, som sagt, afstaa fra at komme ind paa Enkeltheder i de enkelte Lovparagraffer. Det kan der blive Lejlighed til i det Udvalg, som det høje Ting naturligvis ønsker nedsat til Behandling af Sagen. Jeg siger: naturligvis ønsker nedsat, for jeg synes, det er rimeligt, at ogsaa dette høje Ting, naar et saa vigtigt Lovforslag bliver fremsat, i et Udvalg faar Lejlighed til at drøfte det og gennemgaa det. Og jeg haaber, at der maa blive givet dette høje Ting, om ikke lang Tid, for det mener jeg ikke er nødvendigt, saa dog nogen Tid til grundig Behandling af Lovforslaget. Jeg synes, det vilde i høj Grad tjene til Landstingets Ære, om vi i Forening med den højtærede Minister kunde bidrage til, at Lovforslaget paa nogle af de Omraader, som jeg har nævnt, fik en endnu mere tilfredsstillende Formulering og Udformning, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Maa jeg lige nævne, at da Lovforslaget blev fremsat, forelaa der ikke nogen tilsvarende Lovgivning i andre Lande, men efter hvad der fremgaa af de foreliggende